

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Press Unit
Unité de la Presse

Zestawienie tematyczne
– Detencja nieletnich migrantów bez opieki

Październik 2024 r.
Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału
i nie ma charakteru wyczerpującego

Detencja nieletnich migrantów bez opieki

Zob. również zestawienia [„Detencja nieletnich migrantów pozostających pod opieką”](#) i [„Detencja cudzoziemców”](#).

Należy pamiętać, że [nadzwyczajna wrażliwość dziecka] jest czynnikiem decydującym i ma pierwszeństwo przed rozważaniami dotyczącymi statusu nielegalnego imigranta” (wyrok [Mubilanzila Mayeka i Kaniki Mitunga przeciwko Belgii](#) z dnia 12 października 2006, § 55). „Dzieci mają specyficzne potrzeby związane w szczególności z ich wiekiem i brakiem samodzielności, ale także związane z ich statusem osoby ubiegającej się o azyl. [Europejski] Trybunał [Praw Człowieka] zauważył również, że Konwencja Praw Dziecka zachęca Państwa do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia, żeby dziecko, które oczekuje na uzyskanie statusu uchodźcy, skorzystało z ochrony i pomocy humanitarnej, bez względu na to, czy jest samo czy pozostaje pod opieką rodziców...” (wyrok [Abdullahi Elmi i Aweys Abubakar przeciwko Malcie](#) z dnia 22 listopada 2016, § 103)

Warunki osadzenia

[Mubilanzila Mayeka i Kaniki Mitunga przeciwko Belgii](#) (zob. również poniżej pod tytułem „Pozbawienie wolności” i „prawo do poszanowania życia rodzinnego”) 12 października 2006 r.

Sprawa dotyczyła trwającej blisko dwa miesiące detencji pięcioletniej obywatelki Konga w ośrodku tranzytowym dla dorosłych prowadzonym przez Urząd ds. Cudzoziemców przy lotnisku w Brukseli podróżującej samotnie do swojej matki, która uzyskała status uchodźcy w Kanadzie, a następnie otrzymała nakaz odesłania dziewczynki do kraju pochodzenia. Skarżące (matka i dziecko) zarzuciły w szczególności, że detencja dziecka stanowiła niehumanitarne lub poniżające traktowanie.

Europejski Trybunał Praw Człowieka podtrzymał, że w stosunku do dziecka **miało miejsce naruszenie Artykułu 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania), ponieważ osadzenie dziecka wykazało brak humanitaryzmu i niehumanitarne traktowanie. W szczególności Trybunał zauważył, że dziecko pozostające bez opieki rodziców, zostało osadzone na dwa miesiące w ośrodku przeznaczonym dla dorosłych, bez wsparcia prawnego bądź edukacyjnego ze strony wykwalifikowanej, specjalnie upoważnionej do tego celu osoby. Opieka, której udzielono, również nie była wystarczająca na tyle, aby zaspokoić potrzeby dziewczynki. Ponadto, mając na uwadze jej bardzo młody wiek, fakt, że była cudzoziemcem nielegalnie przebywającym w obcym kraju oraz pozostawała bez opieki ze strony rodziny, znalazła się w szczególnie trudnej sytuacji. Pomimo, że nie istniały szczególne przepisy prawne regulujące sytuację małoletnich

cudzoziemców pozostających bez opieki, i chociaż władze były zobowiązane do tego, aby zapobiec lub naprawić tę sytuację, to jednak nie podjęły odpowiednich środków w celu wywiązania się ze spoczywającego na nich obowiązku sprawowania opieki nad dzieckiem.

Zobacz także: [Idemugia przeciwko Francji](#), decyzja o dopuszczalności z 27 marca 2012 r.

[Rahimi przeciwko Grecji](#) (zob. również poniżej pod tytułem „Pozbawienie wolności”)
5 kwietnia 2011 r.

Sprawa dotyczyła w szczególności warunków, w jakich ubiegający się o azyl nieletni obywatel Afganistanu, który nielegalnie przekroczył granicę w Grecję, był przetrzymywany w ośrodku detencyjnym w Pagani na wyspach Lesbos, a w późniejszym czasie został wypuszczony z zamiarem wydalenia go z kraju.

Trybunał uznał, że **doszło do naruszenia Artykułu 3 Konwencji** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) stwierdzając, że nawet przy uwzględnieniu faktu, że osadzenie trwało tylko dwa dni, warunki osadzenia skarżącego były równoznaczne z poniżającym traktowaniem. Trybunał zauważył, że warunki osadzenia w ośrodku, w szczególności, jeśli chodzi o zakwaterowanie, higienę i infrastrukturę, były na tyle złe, że naruszały ludzką godność. Ponadto skarżący, ze względu na swój wiek i sytuację osobistą, znajdował się w stanie nadzwyczajnej podatności na zagrożenia, a władze podejmując decyzję o jego osadzeniu nie wzięły pod uwagę jego indywidualnych warunków.

[Mohamad przeciwko Grecji](#) (zob. również poniżej pt. „Pozbawienie wolności”)
11 grudnia 2014 r.

Sprawa ta dotyczyła w szczególności warunków zatrzymania skarżącego, obywatela Iraku, który w chwili aresztowania na posterunku granicznym w Soufi był nieletni, nie posiadał opieki i oczekiwał na wydalenie. Skarżący zarzucił, że gdy był przetrzymywany na posterunku granicznym w Soufli, jego status jako nieletniego nie został w ogóle wzięty pod uwagę, nadto zaskarżył warunki osadzenia.

Trybunał przyjął, że **doszło do naruszenia Artykułu 3 Konwencji** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) uznając, że warunki osadzenia skarżącego na posterunku granicznym w Soufli były równoznaczne z niehumanitarnym i poniżającym traktowaniem. W szczególności Trybunał zauważył, że skarżący pozostawał przetrzymywany przez ponad pięć miesięcy, w nieakceptowalnych warunkach, opisanych przez, inter alia, Europejski Komitet Zapobiegania Torturom (CPT). Trybunał stwierdził, że doszło również do naruszenia Artykułu 13 Konwencji (prawo do skutecznego środka odwoławczego) w związku z Artykułem, 3 uznając, że skarżącemu nie przysługiwał żaden efektywny środek ochrony prawnej, któremu mógłby zaskarżyć warunki swojej detencji.

[Abdullahi Elmi i Aweys Abubakar przeciwko Malcie](#) (zob. również poniżej, pod tytułem „Pozbawienie wolności”)

22 listopada 2016 roku

Sprawa dotyczyła przetrzymywania dwóch obywateli Somalii w ośrodku Safi Barracks, gdzie przez osiem miesięcy czekali na wynik postępowania o udzielenie azylu, a w szczególności na wynik postępowania mającego na celu ustalenie, czy są nieletnimi. Zaskarżyli oni głównie warunki ich osadzenia w ośrodku.

Trybunał przyjął, że doszło do naruszenia Artykułu 3 Konwencji (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) uznając, że w niniejszej sprawie, kumulacja warunków, które wiązały się z przeludnieniem, brakiem światła i wentylacji, brakiem zorganizowanych zajęć i napiętą atmosferą przemocy, przez okres ponad ośmiu miesięcy, były równoznaczne z poniżającym traktowaniem. Warunki te były tym bardziej trudne, jeśli weźmie się pod uwagę predyspozycje skarżących jako osób ubiegających się o azyl, oraz osób nieletnich. W rzeczywistości nie było dla nich żadnego mechanizmu wsparcia, co w połączeniu z brakiem informacji o ich dalszym losie, jak również co do tego, jak długo będą jeszcze przetrzymywani, znacznie potęgowało ich lęk. Ponadto, w niniejszej sprawie skarżący, którzy mieli odpowiednio szesnaście i siedemnaście lat, ze względu na swój wiek byli bardziej podatni na zagrożenia niż jakakolwiek dorosła osoba ubiegająca się o azyl, umieszczona w tym czasie w ośrodku.

H.A. i inni przeciwko Grecji (nr 19951/16)

28 lutego 2019

Sprawa dotyczyła lokowania dziewięciu nieletnich migrantów bez opieki na różnych posterunkach policji w Grecji na okresy od 21 do 33 dni. Migranci zostali następnie przeniesieni do ośrodka recepcyjnego Diavata, a następnie do specjalnych ośrodków detencyjnych. W szczególności wszyscy skarżący skarżyli się na warunki ich zatrzymania i brak skutecznego środka odwoławczego w celu złożenia skargi na te warunki. Zarzucili również, że byli przetrzymywani w celach policyjnych i nie byli w stanie złożyć odwołania kwestionującego legalność ich detencji.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia Artykułu 3** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) **Konwencji** z powodu warunków zatrzymania skarżących na posterunkach policji. Trybunał stwierdził w szczególności, że warunki zatrzymania, którym skarżący zostali poddani na różnych posterunkach, stanowiły poniżające traktowanie i stwierdził, że zatrzymanie w tych pomieszczeniach mogło doprowadzić do poczucia izolacji od świata zewnętrznego, co mogło mieć negatywne konsekwencje dla ich fizycznego i psychicznego samopoczucia. Trybunał uznał również, że warunki w ośrodku Diavata, który posiadał bezpieczną strefę dla nieletnich bez opieki, nie przekroczyły progu wymaganego do powołania się na art. 3 Konwencji. Trybunał uznał również, że skarżącym nie przysługiwał skuteczny środek odwoławczy i w związku z tym orzekł, że doszło do naruszenia Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji w związku z Artykułem 3. Wreszcie, Trybunał uznał, że **doszło do naruszenia art. 5 §§ 1 i 4** (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego/prawo do szybkiej decyzji w sprawie legalności środka detencyjnego) **Konwencji**, zauważając w szczególności, że zatrzymanie skarżących na posterunkach granicznych i komisariatach policji można uznać za bezprawne pozbawienie wolności. Trybunał zauważył również, że skarżący spędzili kilka tygodni na posterunkach policji, zanim Krajowa Służba Solidarności Społecznej („EKKA”) zaleciła umieszczenie ich w ośrodkach recepcyjnych dla małoletnich bez opieki, oraz że prokurator w Sądzie Karnym, który był ich ustawowym opiekunem, nie skontaktował ich z prawnikiem i nie złożył w ich imieniu odwołania w celu zaprzestania zatrzymania na posterunkach policji w celu przyspieszenia ich przeniesienia do odpowiednich ośrodków.

Sh.D. i inni przeciwko Grecji, Austrii, Chorwacji, Węgrom, Macedonii Północnej, Serbii i Słowenii (nr 14165/16)

13 czerwca 2019 r.

Sprawa ta dotyczyła warunków życia pięciu nieletnich migrantów z Afganistanu, którzy dotarli do Grecji bez opieki w 2016 r., których wiek wahał się od 14 do 17 lat. W szczególności dwóch skarżących skarżyło się na warunki życia na posterunkach policji w Polykastro i Filiata, gdzie byli przetrzymywani pod „nadzorem ochronnym”, podczas gdy czterech skarżących skarżyło się na warunki życia w placówce w Idomeni. Trzech skarżących twierdziło również, że umieszczenie ich w areszcie ochronnym na posterunkach policji w Polykastro, Filiata i Aghios Stefanos stanowiło bezprawne pozbawienie wolności.

Trybunał **uznał skargi** przeciwko Austrii, Chorwacji, Węgrom, Macedonii Północnej, Serbii i Słowenii **za niedopuszczalne** jako oczywiście bezzasadne. Uznał natomiast, że **doszło do naruszenia przez Grecję Artykułu 3** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) **Konwencji**. Po pierwsze, Trybunał stwierdził, że warunki przetrzymywania trzech skarżących na różnych posterunkach policji stanowiły poniżające traktowanie, zauważając, że przetrzymywanie w tych miejscach mogło wywołać poczucie izolacji od świata zewnętrznego, co mogło mieć negatywny wpływ na ich samopoczucie fizyczne i psychiczne. Po drugie, zauważył, że władze nie zrobiły wszystkiego, czego można było od nich rozsądnie oczekiwać, aby wypełnić obowiązek zapewnienia i ochrony czterem skarżącym, którzy mieszkali przez miesiąc w obozie Idomeni w środowisku nieprzeznaczonym dla nastolatków. Obowiązek ten spoczywał na władzach greckich w odniesieniu do osób szczególnie podatnych na zagrożenia ze względu na wiek. Trybunał orzekł również, że Grecja naruszyła art. 5 § 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji w odniesieniu do trzech skarżących, uznając, że ich zatrzymanie na posterunkach policji stanowiło pozbawienie wolności, ponieważ rząd grecki nie wyjaśnił, dlaczego władze od razu zatrzymały skarżących na posterunkach policji - w poniżających warunkach, zamiast w alternatywnych

tymczasowych miejscach zakwaterowania. Zatrzymanie skarżących było zatem niezgodne z prawem.

Moustahi przeciwko Francji

25 czerwca 2020 r.

Sprawa ta dotyczyła warunków, w jakich dwójka dzieci z Komorów, które zostały zatrzymane podczas nielegalnego wjazdu na terytorium Francji na Majotcie, była przetrzymywana w areszcie administracyjnym wraz z dorosłymi, arbitralnie przydzielona jednemu z nich do celów administracyjnych i szybko odesłana na Komory bez dokładnego i indywidualnego zbadania ich sytuacji. Oboje dzieci skarżyło się również, że zostali bezprawnie i bezpodstawnie pozbawieni wolności. Oni i ich ojciec skarżyli się również na odmowę władz francuskich powierzenia dzieci ojcu, zamiast umieszczenia ich w areszcie administracyjnym oraz na brak możliwości kontaktu między nimi podczas detencji.

Trybunał uznał, że doszło do naruszenia Artykułu 3 (zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania) Konwencji w odniesieniu do dwójga dzieci skarżących, ze względu na warunki ich zatrzymania i warunki ich deportacji na Komory. Jeśli chodzi o dwoje dzieci jako nieletnich bez opieki, Trybunał stwierdził, że zostały one arbitralnie powiązane z jednym z migrantów obecnych na łodzi, który rzekomo oświadczył, że im towarzyszy. W szczególności Trybunał był przekonany, że ta formalność nie miała na celu ochrony najlepszych interesów dzieci, ale raczej zapewnienie ich szybkiego powrotu na Komory. Trybunał zauważył również, że warunki przetrzymywania dwójki dzieci były takie same, jak w przypadku dorosłych aresztowanych w tym samym czasie. Biorąc pod uwagę wiek dzieci (pięć i trzy lata w tym czasie) oraz fakt, że zostały pozostawione same sobie, Trybunał stwierdził, że ich zatrzymanie mogło jedynie wywołać u nich stres i niepokój, co miało szczególnie traumatyczny wpływ na ich stan psychiczny. W niniejszej sprawie Trybunał uznał, że władze nie zapewniły warunków do traktowania dzieci w sposób zgodny z postanowieniami Konwencji i stwierdził, że traktowanie to naruszyło art. 3. Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), naruszenia Artykułu 5 § 4 (prawo do szybkiej decyzji w sprawie legalności zatrzymania), naruszenia Artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) oraz naruszenia Artykułu 4 Protokołu nr 4 (zakaz zbiorowego wydalania cudzoziemców) do Konwencji w odniesieniu do dzieci skarżących. Uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) w związku z Artykułem 8 oraz Artykułu 13 w związku z Artykułem 4 Protokołu nr 4 w odniesieniu do zarzutu braku skutecznego środka odwoławczego przeciwko wydaleni dzieci. Wreszcie uznał, że nie doszło do naruszenia art. 13 w związku z art. 3 w odniesieniu do zarzutu braku skutecznego środka odwoławczego przeciwko warunkom deportacji.

J.B. i inni przeciwko Malcie (nr 1766/23)

22 października 2024 r.¹

Sprawa ta dotyczyła zatrzymania skarżących - sześciu obywateli Bangladeszu, którzy przybyli na Maltę w dniu 18 listopada 2022 r. po uratowaniu ich na morzu twierdząc wówczas, że mieli 16-17 lat - w Ħal Far Initial Reception Centre (znanym również jako China House) przez prawie dwa miesiące po ich przybyciu, a następnie przez co najmniej kolejne cztery miesiące w ośrodku detencyjnym Safi. Pięciu skarżących zostało zwolnionych w maju 2023 r. i umieszczonych w otwartym ośrodku dla nieletnich, podczas gdy ostatni skarżący, J.B., który został uznany za dorosłego, opuścił Maltę w sierpniu 2023 r. po odrzuceniu jego wniosku o azyl. Skarżący skarżyli się na warunki przetrzymywania, twierdząc między innymi, że byli zastraszani i nękanymi przez funkcjonariuszy i innych zatrzymanych. Porównali swoje warunki do tych opisanych przez Europejski Komitet ds. Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) w raporcie z marca 2021 r. oraz w raporcie Komisarza Praw Człowieka Rady Europy z 2022 roku. Twierdzili również, że ich zatrzymanie było niezgodne z prawem i/lub arbitralne. Ponadto skarżyli się, że nie mieli

¹ Niniejszy wyrok stanie się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 (wyroki ostateczne) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

skutecznej procedury składania skarg dotyczących warunków i legalności ich zatrzymania. Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia Artykułu 3** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) **Konwencji w odniesieniu do pięciu skarżących**, którzy byli nieletni przez cały okres ich zatrzymania, **oraz że nie doszło do naruszenia Artykułu 3 w odniesieniu do J.B.** Uwzględniając w szczególności ich wiek, długość okresu, na jaki zostali zatrzymani, ich podatność na zagrożenia jako nieletnich oraz wpływ zatrzymania na ich zdrowie psychiczne, Trybunał orzekł, że warunki zatrzymania pięciu nieletnich bez opieki stanowiły niehumanitarny i poniżający traktowanie. Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) w związku z Artykułem 3 Konwencji w odniesieniu do wszystkich skarżących. Uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji w odniesieniu do okresu od 18 do 30 listopada 2022 r. w stosunku do wszystkich skarżących oraz w odniesieniu do okresu od 30 listopada 2022 r. do ich zwolnienia w stosunku do wszystkich skarżących z wyjątkiem J.B., a także naruszenia Artykułu 5 § 4 (prawo do niezwłocznego rozpatrzenia przez sąd legalności pozbawienia wolności) w stosunku do wszystkich skarżących. Ostatecznie zgodnie z Artykułem 46 (Moc wiążąca i wykonywanie wyroków) Konwencji, Trybunał stwierdził, że na poziomie krajowym wymagane były środki ogólne: zapewnienie, że ustawodawstwo zostało uchwalone w celu umożliwienia Imigracyjnemu Trybunałowi Apelacyjnemu spełnienia wymogów niezależności i bezstronności; oraz zapewnienie skutecznego środka odwoławczego, w prawie i w praktyce, w celu złożenia skargi na przedłużające się warunki zatrzymania.

Pozbawienie wolności i kwestionowanie legalności zatrzymania

Mubilanzila Mayeka i Kaniki Mitunga przeciwko Belgii (zob. także powyżej, w części „Warunki zatrzymania” i poniżej, w części „Prawo do poszanowania życia rodzinnego”).
12 października 2006 r.

Sprawa dotyczyła w szczególności prawie dwumiesięcznej detencji pięcioletniej obywatelki Konga w ośrodku tranzytowym dla dorosłych prowadzonym przez Urząd ds. Cudzoziemców w pobliżu lotniska w Brukseli podróżującej samotnie, aby dołączyć do swojej matki, która uzyskała status uchodźcy w Kanadzie.

Trybunał uznał, że **doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1** (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) **Konwencji** w odniesieniu do małoletniej skarżącej, stwierdzając, że belgijski system prawny w czasie i w formie, w jakiej funkcjonował w rozpatrywanej sprawie, nie chronił w wystarczającym stopniu prawa do wolności nieletniej. Trybunał zauważył w szczególności, że dziecko było przetrzymywane w zamkniętym ośrodku przeznaczonym dla nielegalnych cudzoziemców w takich samych warunkach jak dorośli. Warunki te nie były dostosowane do sytuacji skrajnej bezbronności, w której znalazła się w wyniku jej statusu nieletniego migranta bez opieki. Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 4 Konwencji (prawo do szybkiego rozstrzygnięcia przez sąd o legalności zatrzymania), stwierdzając, że skuteczne odwołanie się dziecka od zatrzymania stało się bezskuteczne. W tym względzie Trybunał zauważył w szczególności, że władze belgijskie podjęły decyzję o dacie wyjazdu dziecka następnego dnia po złożeniu przez nie wniosku o zwolnienie z aresztu, tj. jeszcze przed wydaniem decyzji przez izbę. Na żadnym etapie nie starali się o ponowne rozpatrzenie sprawy. Co więcej, deportacja została przeprowadzona pomimo faktu, że 24-godzinny termin na złożenie odwołania przez prokuratora nie upłynął i że w tym okresie obowiązywał okres zawieszenia.

Bubullima przeciwko Grecji

28 października 2010 r.

Pierwszy skarżący, nieletni narodowości albańskiej, mieszkał w Grecji ze swoim wujem, który sprawował nad nim opiekę rodzicielską. Został aresztowany przez policję imigracyjną, która wszczęła przeciwko niemu postępowanie deportacyjne na podstawie braku ważnego zezwolenia na pobyt, następnie nieletni Albańczyk został tymczasowo zatrzymany, a po podjęciu decyzji o jego deportacji, przetrzymywany w areszcie, aby zapobiec jego ucieczce.

Nieletni twierdził, że greckie sądy nie rozpatrzyły jego wniosku o zwolnienie w trybie pilnym i że nie miał możliwości zakwestionowania legalności swojego zatrzymania.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia art. 5 § 4** (prawo do szybkiego rozpatrzenia sprawy przez sąd) **Konwencji** w odniesieniu do pierwszego skarżącego, stwierdzając, że środki odwoławcze zapewnione mu przez prawo krajowe nie spełniały wymogów tego przepisu, w szczególności wymogu „szybkości”.

Rahimi przeciwko Grecji (patrz także powyżej, w sekcji „Warunki zatrzymania”)

5 kwietnia 2011 r.

Sprawa dotyczyła zatrzymania nieletniego migranta bez opieki w ośrodku detencyjnym dla dorosłych. Skarżący twierdził w szczególności, że nie został poinformowany o przyczynach zatrzymania ani o przysługujących mu środkach odwoławczych.

Trybunał uznał, że **doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1** (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) **Konwencji** i stwierdził, że zatrzymanie skarżącego było niezgodne z prawem. Trybunał stwierdził w szczególności, że zatrzymanie skarżącego było oparte na prawie i miało na celu zapewnienie jego deportacji. Co więcej, długość jego zatrzymania - dwa dni - zasadniczo nie mogła być uznana za nieproporcjonalną do osiągnięcia tego celu. Jednakże władze greckie nie wzięły pod uwagę najlepszego interesu skarżącego jako nieletniego lub jego indywidualnej sytuacji jako nieletniego bez opieki. Ponadto nie zbadano, czy zatrzymanie skarżącego było konieczne w ostateczności lub czy można było podjąć mniej drastyczne środki w celu zapewnienia jego deportacji. Czynniki te wzbudziły wątpliwości co do dobrej wiary władz przy stosowaniu środka detencyjnego. Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 4 Konwencji (prawo do szybkiego ustalenia przez sąd legalności pozbawienia wolności). W tym względzie Trybunał zauważył w szczególności, że skarżący w praktyce nie był w stanie skontaktować się z adwokatem. Ponadto ulotka informacyjna opisująca niektóre z dostępnych środków odwoławczych została napisana w języku, którego skarżący nie rozumiał, mimo że rozmowa z nim została przeprowadzona w jego języku ojczystym. Skarżący został również zarejestrowany jako nieletni bez opieki - nie miał opiekuna, który działałby jako jego przedstawiciel prawny. W związku z tym, nawet zakładając, że środki odwoławcze były skuteczne, Trybunał nie widział, w jaki sposób skarżący mógł z nich skorzystać.

Zobacz również: Wyrok z dnia 24 października 2013 r. w sprawie [Housein przeciwko Grecji](#).

Mohamad przeciwko Grecji (patrz także powyżej, w sekcji „Warunki zatrzymania”)

11 grudnia 2014 r.

Sprawa ta dotyczyła w szczególności legalności zatrzymania skarżącego, obywatela Iraku, który w momencie aresztowania był nieletnim bez opieki, na przejściu granicznym Soufli, w oczekiwaniu na jego wydalenie.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1** (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) **Konwencji**, stwierdzając w szczególności, że skarżący został aresztowany i zatrzymany z pominięciem jego statusu nieletniego bez opieki oraz że po osiągnięciu przez niego pełnoletności władze greckie przedłużyły jego zatrzymanie, nie podejmując żadnych kroków w celu jego wydalenia.

Abdullahi Elmi i Aweys Abubakar przeciwko Malcie (patrz także powyżej, w sekcji „Warunki zatrzymania”)

22 listopada 2016 r.

Obaj skarżący twierdzili w szczególności, że ich przetrzymywanie w ośrodku Safi Barracks Centre przez osiem miesięcy było arbitralne i niezgodne z prawem oraz że nie mieli żadnego środka odwoławczego, aby zakwestionować legalność ich zatrzymania.

Trybunał orzekł, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 1 (prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego) Konwencji, zauważając w szczególności, że skarżący byli nieletni, a ich przetrzymywanie było szczególnie przedłużone w nieodpowiednich warunkach. Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 5 § 4 Konwencji (prawo do szybkiego rozpatrzenia przez sąd legalności pozbawienia wolności), ponieważ skarżący nie mieli skutecznego środka odwoławczego, aby zakwestionować legalność ich zatrzymania.

H.A. i inni przeciwko Grecji (nr 19951/16)

28 lutego 2019 r.

Zob. powyżej, w części „Warunki zatrzymania”.

Sh.D. i inni przeciwko Grecji, Austrii, Chorwacji, Węgrom, Macedonii Północnej, Serbii i Słowenii (nr 14165/16)

13 czerwca 2019 r.

Patrz powyżej, punkt „Warunki zatrzymania”.

Moustahi przeciwko Francji

25 czerwca 2020 r.

Zob. powyżej, punkt „Warunki zatrzymania”.

J.B. i inni przeciwko Malcie (nr 1766/23)22 października 2024 r. ²

Zob. powyżej, punkt „Warunki zatrzymania”.

Zobacz także ostatnio:

A.T. i inni przeciwko Włochom (nr 47287/17)

23 listopada 2023 r. (wyrok Komitetu)

M.H. i S.B. przeciwko Węgrom (nr 10940/17 i 15977/17)

22 lutego 2024 r.

Prawo do poszanowania życia rodzinnego

Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga przeciwko Belgii (patrz również powyżej, w części „Warunki zatrzymania” i „Pozbawienie wolności”)

12 października 2006 r.

Sprawa dotyczyła prawie dwumiesięcznego zatrzymania pięcioletniej obywatelki Konga w ośrodku tranzytowym dla dorosłych prowadzonym przez Urząd ds. Cudzoziemców w pobliżu lotniska w Brukseli podróżującej samotnie, aby dołączyć do swojej matki, która uzyskała status uchodźcy w Kanadzie, a następnie wydalenia jej do kraju pochodzenia. Skarżący (matka i dziecko) twierdzili w szczególności, że zatrzymanie dziecka stanowiło nieproporcjonalną ingerencję w ich prawo do poszanowania życia rodzinnego.

Trybunał uznał, że **doszło do naruszenia Artykułu 8** (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) **Konwencji** w odniesieniu do dziecka i jego matki, ze względu na zatrzymanie dziecka. Trybunał zauważył w szczególności, że jedną z konsekwencji zatrzymania dziecka było oddzielenie jej od wujka (z którym przybyła na lotnisko w Brukseli), w wyniku czego stała się ona nieletnią migrantką bez opieki - kategorią, w odniesieniu do której w tamtym czasie istniała luka prawna. Zatrzymanie znacznie opóźniło jej ponowne spotkanie z matką. Trybunał zauważył, że działania władz belgijskich nie tylko nie pomogły dziecku w ponownym spotkaniu z matką, ale wręcz je utrudniły. Władze belgijskie, od samego początku poinformowane o tym, że matka dziecka przebywa w Kanadzie, powinny były zasięgnąć szczegółowych informacji u władz kanadyjskich w celu wyjaśnienia sytuacji i doprowadzenia do szybkiego ponownego spotkania matki i córki. Wreszcie Trybunał zauważył, że ponieważ nie istniało ryzyko, że dziecko będzie próbowało uniknąć nadzoru władz belgijskich, jej zatrzymanie w zamkniętym ośrodku dla dorosłych nie służyło żadnemu celowi i można było podjąć inne środki bardziej sprzyjające wyższemu interesowi dziecka. Ponadto, ponieważ dziecko było nieletnim migrantem bez opieki, Belgia była zobowiązana do ułatwienia połączenia rodziny. Trybunał uznał zatem, że doszło do

² Niniejszy wyrok stanie się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 (wyroki ostateczne) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

nieproporcjonalnej ingerencji w prawo skarżących do poszanowania ich życia rodzinnego. Trybunał orzekł również w tej sprawie, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji w odniesieniu do dziecka i jego matki, ze względu na deportację dziecka do kraju pochodzenia.

Moustahi przeciwko Francji

25 czerwca 2020 r.

Zob. powyżej, w części „Warunki zatrzymania”.

Darboe i Camara przeciwko Włochom

21 lipca 2022 r.

W czerwcu 2016 r. skarżący w tej sprawie, obywatel Gambii i obywatel Gwinei, przybyli do Włoch na prowizorycznych statkach i ubiegali się o azyl jako rzekomi nieletni bez opieki. Sprawa dotyczyła umieszczenia ich w ośrodku dla dorosłych migrantów i wynikającej z tego procedury oceny wieku.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia Artykułu 8** (prawo do poszanowania życia prywatnego) **Konwencji** w odniesieniu do pierwszego skarżącego³ z powodu braków w gwarancjach proceduralnych udzielonych mu jako małoletniemu migrantowi. W rezultacie nie był on w stanie złożyć wniosku o azyl i został umieszczony w przepełnionym ośrodku dla dorosłych przez ponad cztery miesiące. Trybunał zauważył w szczególności, że w czasie tych wydarzeń prawo krajowe i unijne przewidywało już szereg gwarancji dla małoletnich bez opieki ubiegających się o azyl. Trybunał odniósł się do dyrektyw UE, wdrożonych we Włoszech, a także do rezolucji Rady Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 1997 r. i rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy 1810 (2011). Dokumenty te wyraźnie uznają pierwszorzędne znaczenie dobra dziecka i zasady domniemania mniejszości w odniesieniu do nieletnich migrantów bez opieki, którzy wymagają szczególnej ochrony i powinny mieć przydzielonego opiekuna oraz wsparcie w trakcie postępowania azylowego. W tej sprawie Trybunał uznał również, że doszło do naruszenia Artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji w odniesieniu do długości i warunków pobytu pierwszego skarżącego w ośrodku dla dorosłych oraz naruszenia Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) Konwencji w związku z Artykułami 3 i 8.

Teksty i dokumenty

Zobacz także:

- Platforma wymiany wiedzy ETPC (ECHR-KS), strona [„Imigracja”](#)
- Strona internetowa Komisarza Praw Człowieka Rady Europy poświęcona pracy tematycznej [„Migracja”](#)
- [Strona Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego Rady Europy ds. migracji i uchodźców](#)

Kontakt dla mediów
Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08

³ Ponieważ miejsce pobytu drugiego skarżącego w sprawie nie było już znane, Trybunał oddalił tę część skargi.